

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Camilla Läckberg

Copilul german

Traducere din suedeză de Simona Țențea

Capitolul 1

În neclintirea odăii se auzea doar zgomotul muștelor. Un bâzâit constant, datorat bătăilor frenetice din aripi. Bărbatul de pe scaun nu se mișca, și nici nu o făcuse de multă vreme. De fapt, el nici măcar nu mai putea fi numit om. Atât timp cât prin „om“ se înțelege o persoană vie, care încă mai are suflare și care poate simți. Bărbatul acela însă se prefăcuse deja în furaj. Un paradis pentru gânganii și larve.

Muștele zumzăiau într-un roi imens în jurul siluetei neclintite. Uneori aterizau, dând din mandibule. Apoi își luau din nou zborul, în căutarea altui loc de popas. Orbecăiau și se ciocneau unele de altele. Zona din jurul rănii de pe creștetul bărbatului prezenta pentru ele un interes sporit, cu toate că izul metalic de sânge dispăruse demult, fiind înlocuit de un miros mai stătut și mai dulceag.

Sângele se coagulase. La început, îi țâșnise pe la ceață, peste scaun, pe podea, unde formase apoi o baltă. Inițial, fusese roșu, înțesat de corpusculi vii. Acum își schimbase culoarea, devenind păcuriu. Băltoaca nu mai părea a fi compusă din acel lichid vâscos care îi curge

prin vene unui om. Se transformase într-o masă întunecată și cleioasă.

Muștele se săturaseră. Își depuseseră ouăle. În clipele acelea, pline și mulțumite, nu voiau decât să iasă afară. În încercările lor zadarnice de-a trece peste bariera invizibilă, fluturau din aripi, în dreptul pervazului, izbindu-se de geam cu un zgomot surd și sec. Într-un final, capitulasera. Odată revenită foamea, se întorseseră la ceea ce fusese cândva un om, dar care, în momentele acelea, nu ajunsese decât un morman de carne.

Cât fusese vara de lungă, aceleași gânduri eterne o măcinaseră pe Erica. Tot cântărind argumentele pro și contra, se trezea uneori ispitită să dea o fugă până sus. Însă niciodată nu ajungea mai departe de baza scărilor ce duceau spre pod. Putea să pună totul pe seama faptului că ultimele câteva luni fusese extrem de aglomerate, cu toate lucrurile pe care le avusese de făcut după nuntă, dar și cu haosul ce domnise în casă pe vremea când Anna și copiii ei încă locuiau acolo. Însă acela nu era adevărul complet. Pur și simplu, îi era frică. Frică de ce-ar fi putut găsi. Frică să răscolească și să scoată la iveală chestiuni pe care ar fi preferat să nu le afle.

Știa că Patrik se întreba de ce soția lui nu voia să se uite prin caietele găsite în pod. Ba chiar, de câteva ori, se gândise să-i ceară lămuriri, dar se abținuse. Dacă ar fi întrebat-o, ea n-ar fi fost în stare să-i răspundă. Cel mai tare o speria faptul că ar fi fost nevoită să-și schimbe optica. Imaginea pe care o avusese despre mama ei — ce fel de persoană fusese aceasta și cum își tratase fiicele — nu era una tocmai pozitivă. Însă chiar și-așa, aceea era imaginea pe care și-o for-

mase Erica. O imagine familiară, un adevăr incontestabil care dăinuise de-a lungul anilor și pe care se putuse bizui. Poate că avea să fie confirmat. Ba poate chiar avea să fie întărit. Dar dacă avea să fie subminat? Cum ar fi fost dacă s-ar fi trezit confruntată cu o realitate complet diferită? Până acum, nu avusese destul curaj încât să afle.

Erica păși pe prima treaptă. De jos, din sufragerie, auzi râsetul zglobiu al Maiei, care se juca împreună cu Patrik. Sunetul acela o alină, iar femeia făcu un nou pas pe trepte. Mai avea încă cinci până sus.

Când împinse chepengul și urcă în pod, aerul se umplu de praf. Ea și Patrik discutaseră despre o eventuală reamenajare a spațiului, cândva în viitor, pentru a servi poate drept refugiu tihnit pentru Maia, atunci când aceasta avea să mai crească și să își dorească puțină intimitate. Însă deocamdată rămânea un pod nefinisat, cu o dușumea din scânduri late și un tavan oblic, cu grinzi la vedere. Era un adevărat talmeș-balmeș. Decorațiuni de Crăciun, haine care nu îi mai erau bune Maiei și cutii cu obiecte mult prea urâte pentru a fi ținute la parter, însă mult prea scumpe, ori cu valoare sentimentală mult prea mare pentru a fi aruncate.

Cufărul se afla tocmai în spate, lângă perete. Era vechi, din lemn ferecat în fier. Erica avea o vagă idee că obiectul purta denumirea de „cufăr american“. Se așeză pe podea și își trecu ușor mâna peste el. După ce inspiră adânc, apucă zăvorul și trase capacul în sus. Simți brusc un miros stătut, care o făcu să strâmbă din nas. Se întrebă de unde venea izul vechi și apăsător. Probabil mucegaiul, gândi ea, dându-și în același timp seama că o mănâncă pielea capului.

Îi erau încă proaspete în memorie sentimentele ce o copleșiseră atunci când, alături de Patrik, descoperise cu-fărul și îi parcursese conținutul, ridicând încetîșor fiecare obiect. Desene pe care ea și Anna le schițaseră în copilărie și lucruloare făcute la școală. Mama lor, Elsy, le păstrase pe toate. Acea mamă care nu se arătase niciodată interesată atunci când fiicele sale veniseră acasă și îi prezentaseră cu nerăbdare creațiile lor.

Erica reluă aceleași mișcări, scoțând obiectele unul câte unul și așezându-le pe podea. Ceea ce căuta ea se afla tocmai la fundul cufărului. Apucă grijuliu bucata de pânză și o ținu din nou între palme. Cămășuța copilului fusese albă cândva, însă de îndată ce-o ridică spre lumină, femeia descoperi că era îngălbenită de timp. Nu își putu lua privirea de la petele mici și brune de pe ea. La început crezuse că era vorba de niște urme de rugină, însă mai apoi își dăduse seama că probabil era sânge uscat. Găsirea unor pete de sânge pe cămășuța copilului era ceva sfășietor. Cum ajunsese în pod? Cui aparținuse? Și de ce o păstrase mama ei?

Erica așeză cu atenție cămășuța lângă ea, pe podea. Când o găsiseră, avusese înfășurat în ea un obiect, care însă nu mai era acolo. Fusese unicul lucru pe care-l îndepărtase din cufăr — o medalie nazistă ce stătuse ascunsă în pânza murdară. Sentimentele trezite în adâncul sufletului ei la vederea medaliei fuseseră surprinzătoare. Inima i-o luase razna, gura i se uscasc, iar prin fața ochilor i se derulaseră scene din vechile jurnale de știri și documentare despre al Doilea Război Mondial. Ce căuta o medalie nazistă acolo, în Fjällbacka? În propria ei casă, printre posesiunile mamei sale? Întreaga situație îi părea absurdă. Și-ar fi dorit să pună medalia înapoi în cufăr și

să închidă capacul, însă Patrik insistase să o ducă la un expert, pentru a afla mai multe detalii. Fără prea multă tragere de inimă, Erica acceptase, simțind însă niște voci prevestitoare șoptindu-i, avertizând-o să ascundă medalia și să dea totul uitării. Însă curiozitatea avusese câștig de cauză. La începutul lui iunie, dusesse medalia unui expert în artefacte din cel de-al Doilea Război Mondial, iar cu puțin noroc, curând, aveau să afle mai multe în legătură cu originile piesei de metal.

Dar pe Erica o interesau cel mai mult obiectele găsite tocmai la fundul cufărului. Patru caiete albastre. Recunoscuse pe coperți scrisul mamei sale. Acea calligrafie elegantă, înclinată spre dreapta, într-o versiune mai modernă și mai rotunjită. În momentul acela, Erica scoase din cufăr caietele, trecând cu degetul arătător peste coperta celui de deasupra. Fiecare fusese etichetat drept „Jurnal”, cuvânt ce-i trezea Ericăi sentimente amestecate. Curiozitate, freamăt, nerăbdare. Însă și teamă, îndoială și puternica senzație că invadea intimitatea mamei sale. Avea oare dreptul de-a citi caietele respective? Avea oare dreptul să scormonească în gândurile și sentimentele cele mai profunde ale mamei sale? Un jurnal nu e menit privirilor niciunei alte persoane. Mama ei nu scrisese acele pagini pentru a împărtăși cu alții conținutul. Poate că i-ar fi interzis fiicei sale să le citească. Dar Elsy nu se mai afla printre ei, iar Erica nu mai avea cum să-i ceară voie. În ceea ce privea caietele, se vedea nevoită să decidă de una singură ce anume să facă.

— Erica?

Vocea lui Patrik îi întrerupse contemplarea.

— Da?

— Sosesc oaspeții!

Erica aruncă o privire spre ceas. Dumnezeu mare, se făcuse deja ora trei? Era cea dintâi aniversare a Maiei, drept urmare aveau să sosească cei mai apropiați prieteni și membri ai familiei. Pesemne că Patrik își imaginase că soția sa adormise acolo, sus.

— Vin!

Își scutură hainele de praf și, după o clipă de ezitare, luă de jos caietele și cămășuța, apoi coborî scările abrupte ale podului.

— Bine-ați venit!

Patrik se dădu la o parte, făcându-le loc primilor invitați. Pe Johan și pe Elisabeth îi cunoscuse datorită Maiei, cuplul având un fiu de vârsta acesteia. Băiețelul o iubea la nebunie pe Maia, însă uneori își exprima cam dur sentimentele. De îndată ce o zări în hol, William se repezi la ea precum un jucător de hochei pe gheață. După cum era de așteptat, Maia nu se arătă prea încântată de comportament, iar părinții băiețelului fură nevoiți să o elibereze din brațele lui William.

— William, nu-i voie să te porți așa! Trebuie să fii mai grijuliu cu fetele.

Chinuindu-se să-l țină în frâu, Johan îi aruncă fiului său o privire dojenitoare.

— Cred că metoda lui de agățat fete e similară cu cea pe care obișnuiai să o folosești tu, zise Elisabeth râzând, cu toate că soțul ei nu păru deloc amuzat.

— Gata, gata, scumpo, n-a fost chiar așa de rău, îi spuse Patrik Maiei. Hopa sus!

Își luă în brațe odrasla cuprinsă de jale și o îmbrățișă până când plânsetele ei se transformară în scâncete.

Apoi o așeză din nou pe podea și o împinse ușor în direcția lui William.

— Ia uite ce ți-a adus William. Un cadou!

Cuvântul magic avu efectul scontat. Lacrimile Maiei se evaporară atunci când William veni clătinându-se, pentru a-i înmâna un cadou legat cu panglică. Ajutată de Patrik, fetița reuși să desfacă pachetul și să scoată afară un drăgălaș elefant gri, care se bucură de un succes neîntârziat. Îl strânse la piept, cuprinzându-i trupuşorul moale cu brațele și dând încântată din picioare, însă tentativa lui William de a mângâia elefantul fu respinsă printr-o căutătură sfidătoare. Ridicându-se la înălțimea situației, micuțul admirator își spori de îndată eforturile.

— Haideti să mergem în camera de zi, spuse Patrik, luându-și fiica în brațe, pentru a preveni un nou conflict.

Părinții lui William îl urmară și, când băiețelul fu lăsat în fața cutiei mari cu jucării, pacea fu restaurată. Cel puțin, pentru moment.

— Salutare tuturor! zise Erica în vreme ce cobora scările.

Își îmbrățișă oaspeții și mângâie pe creștet băiețelul.

— Cine vrea cafea? strigă Patrik din bucătărie.

Toți trei răspunseră la unison: „Eu“.

— Așadar, cum e traiul de femeie măritată? întrebă Johan zâmbind și luând-o pe după umăr pe Elisabeth, în timp ce se așezară pe canapea.

— Cam la fel. Cu excepția faptului că Patrik mă tot numește „consoarta“ lui. Ai vreun sfat cum să-l fac să înceteze? spuse Erica, întorcându-se spre Elisabeth și făcându-i cu ochiul.

— Mai bine te-ai da bătută. Nu va trece mult timp până să înceteze cu „consoarta“ și să înceapă, mai degrabă, să

discute despre guvern, așa că profită din plin. Apropo, unde-i Anna?

— Acasă la Dan. S-au mutat deja împreună, spuse Erica, ridicând cu subînțeles din sprânceană.

— O, da? Ce repede s-au mișcat, răspunse Elisabeth, cu aceeași mișcare din sprânceană.

Fură întrerupte de sonerie, și Erica sări în picioare.

— Probabil că ei sunt. Ori Kristina.

Printre silabele ultimului cuvânt aproape că se putea distinge zgomotul unor cuburi de gheață ciocnindu-se între ele. După nuntă, relația dintre Erica și soacra sa devenise și mai glacială, lucru datorat cu precădere campaniei zeloase a Kristinei de a-l convinge pe Patrik că nu se cădea ca un bărbat adevărat să intre în concediu de paternitate vreme de patru luni. Spre cumplita ei disperare, Patrik refuzase cu desăvârșire să-și schimbe optica. De fapt, el însuși fusese cel care insistase să aibă grijă de Maia de-a lungul întregii toamne.

— Bună, avem pe-aici o sărbătorită? se auzi vocea Annei, din holul de la intrare.

Erica fu cuprinsă de bucurie, simțind fericirea din vocea surorii ei mai mici. Timp de mulți ani, nu existase urmă de voioșie în glasul ei, dar acum revenise. Anna părea fericită, puternică și îndrăgostită.

La început, Anna fusese îngrijorată la gândul că pe Erica ar fi putut-o supăra relația ei cu Dan. Însă aceasta se amuzase pe seama grijilor pe care și le făcea sora sa. Avea senzația că trecuse o eternitate de când ea și Dan formaseră un cuplu. Și, cu toate că îi părea un pic stânjenitor, era dispusă să-și lase deoparte propriile sentimente, doar pentru a o vedea din nou fericită pe Anna.

— Unde e fetița mea preferată?

Înalt, blond și gălăgios, Dan își făcu apariția, căutând-o pe Maia. Cei doi aveau o relație specială, iar mișcarea se apropie de-ndată, împleticindu-se și întinzând mânuțele spre Dan.

— Cadou? întrebă ea, acum că începuse să înțeleagă ce înseamnă o aniversare.

— Bineînțeles că avem un cadou pentru tine, scumpețe, zise Dan.

Îi făcu semn din cap Annei, care îi întinse un pachet mare, ambalat în hârtie roz și legat cu o fundă argintie. Maia se trase din brațele lui Dan și începu să desfacă anevoios cadoul. De data aceasta, în ajutor îi sări mama sa, iar împreună ele scoaseră la iveală o păpușă mare, care clipea din ochi.

— Păpușică, spuse Maia, zglobie, îmbrățișând strâns cadoul și plecând apoi să i-l arate lui William.

Se auzi din nou soneria, iar o clipă mai târziu, în cameră își făcu apariția Kristina. Erica scrâșni din dinți. Ura obiceiul soacrei sale de a apăsa pe sonerie cu un gest mai degrabă simbolic, înainte de-a da buzna în casă.

Se repetară prezentarea cadoului și desfacerea lui, însă de data aceasta, succesul nu se dovedi la fel de răsunător. Șovăind, Maia ridică maiourile găsite în pachet, apoi cercetă din nou ambalajul pentru a se asigura că nu trecuse cu vederea vreo jucărie. După care, cu ochii mari, își privi țintă bunica.

— Ultima dată când am fost aici, am observat că flanela de corp îi rămăsese mică și, cum Lindex avea o promoție, trei la preț de două, i-am cumpărat câteva. Sunt sigură că îi vor fi de folos.

Kristina zâmbi satisfăcută și nu păru să observe expresia dezamăgită a Maiei. Erica își stăpâni impulsul de

a spune cât de stupid i se părea să cumperi haine cu ocazia primei aniversări a unui bebeluș. Pe lângă faptul că Maia era în mod evident dezamăgită, Kristina reușise, de asemenea, să strecoare și una dintre obișnuitele sale aluzii răutăcioase. Pesemne că Erica și Patrik erau incapabili să-și îmbrace fiica așa cum se cădea.

— Haideți la tort! strigă Patrik, cu un talent infailibil de a găsi momentul potrivit pentru a-i distra pe oameni dintr-o situație stânjenitoare.

De bine, de rău, Erica asistă la suflatul în lumânări. Încercările Maiei de a stinge lumânarea solitară nu reușiră decât să împrăștie salivă peste întregul tort. Patrik stinse discret micuța flacără, după care toți cântară „La mulți ani” și strigară „Ura”. Uitându-se pe deasupra căpșorului blond al Maiei, Erica întâlni privirea soțului ei. Simți un nod în gât și văzu că și Patrik era la fel de înduioșat. Un an. Copilașul lor împlinise un an. O fetiță care mergea singură, împleticindu-se, care bătea din palme ori de câte ori auzea genericul *Bolibompa*^{*}, care putea mânca singură, care împărțea cele mai dulci sărutări din tot nordul Europei și care iubea pe toată lumea. Erica îi zâmbi lui Patrik. Bărbatul îi zâmbi, la rândul-i. În momentul acela, viața era perfectă.

Bertil Mellberg oftă adânc — lucru pe care-l făcea des în ultima vreme. Lovitura din urmă cu o primăvară încă îl făcea să fie deprimat. Dar nu era surprins. Își îngăduise să piardă controlul, își permisesese să trăiască momentul și să aibă sentimente. Iar genul acela de lucruri nu scăpau nicicând nepedepsite. Ar fi trebuit să aibă mai multă

* Cunoscută emisiune suedeză pentru copii.

minte. Aproape s-ar fi putut spune că merita ceea ce i se întâmplase. Ei bine, își învățase lecția și nu intenționa să comită de două ori aceeași greșeală; măcar de atât putea fi sigur.

— Bertil? se auzi dinspre recepție strigătul imperios al Annikăi.

Cu un gest sigur, Mellberg își dădu la o parte șuvița ce-i alunecase de pe creștetul aproape pleșuv, apoi se ridică, fără prea multă tragere de inimă. Existau foarte puține femei de la care era dispus să primească ordine, iar Annika Jansson aparținea acelui club exclusivist. De-a lungul anilor, ajunsese chiar să o respecte și nu îi trecea prin minte nicio altă femeie despre care să fi putut spune una ca asta. Consecințele dezastruoase ale angajării acelei tinere polițiste, cu un an în urmă, nu făcuseră decât să-i consolideze punctul de vedere. Iar acum, echipei lor avea să i se alătore din nou o femeie. Oftă iar. Să fi fost chiar așa de greu să găsească polițiști de sex masculin? De ce tot insistau să-i trimită femeii pentru a-l înlocui pe Ernst Lundgren? Ce situație nefericită!

Se încruntă atunci când dinspre recepție se auzi lătratul unui câine. Să-și fi adus Annika unul dintre câini la serviciu? Doar știa prea bine opinia lui cu privire la... potăi. Avea să fie nevoit să poarte o discuție cu ea în legătură cu asta.

Însă vizita nu îi aparținea unuia dintre labradorii Annikăi. În schimb, Mellberg se pomeni față-n față cu o corcitură zdrențăroasă, de culoare și de rasă nedeterminate, care trăgea cu putere lesa ținută de o femeie scundă, cu păr negru.

— L-am găsit în fața secției, zise ea cu un puternic accent de Stockholm.

— Și ce caută aici? Întrebă iritat Mellberg, vrând să se întoarcă în birou.

— Dânsa e Paula Morales, se grăbi Annika să spună, făcându-l pe Mellberg să se oprească din drum.

Isuse! Își aminti atunci că individul ce urma să li se alătore avea un nume spaniol. Cât de mică putea să fie! Scundă și slăbuță. Însă privirea cu care-l fixase nu era nici pe departe slabă. Femeia îi întinse mâna.

— Îmi pare bine de cunoștință. Câinele tot alerga de unul singur pe-afară. Și judecând după starea în care se află, nu are stăpân. Cel puțin, nu unul care să fie capabil să-l îngrijească.

Vorbele ei aveau un ton imperativ, iar Bertil se întreabă care îi erau intențiile.

— Ei bine, duceți-l undeva.

— Nu există un loc pentru câini vagabonzi. Annika mi-a spus deja acest lucru.

— Nu există? se miră Mellberg.

Annika dădu din cap.

— Atunci bănuiesc că va trebui să-l iei acasă la tine, zise el, îndepărtând câinele, care se tot împingea în cracul pantalonului său.

Ignorându-i eforturile, patrupelele se așeză pe piciorul drept al lui Mellberg.

— Nu pot. Avem deja un câine, căruia nu i-ar pica bine, răspunse calmă Paula, țintuindu-l cu privirea.

— Dar tu, Annika? Ar putea să... le țină companie câinilor tăi, nu? zise Mellberg, deja resemnat.

De ce era mereu nevoit să se ocupe de asemenea chestiuni banale? Doar el era șef acolo, pentru numele lui Dumnezeu!

Însă Annika dădu din cap.

— Nu sunt obișnuiți cu alți câini. N-ar merge prea bine.

— Va trebui să-l iei tu, zise Paula, înmânându-i lesa lui Mellberg.

Uluit de îndrăzneala femeii, acesta luă cureaua, iar câinele reacționează, împingându-se și mai tare în piciorul lui, iar apoi scâncind.

— Vezi, te place, spuse Annika.

— Dar... dar nu pot... se bâlbâi Mellberg.

— Nu ai alte animale de companie acasă. Promit să mă interesez dacă aparține cuiva. Altminteri, va trebui să găsim pe cineva care să-l adopte. Nu-l putem lăsa să alerge de nebun; o să-l lovească o mașină.

Contrar voinței sale, Mellberg simți cum începe să se înduplece. Se uită în jos, spre câine. Acesta îl privi, la rândul-i, cu ochi umezi și tânguitori.

— Bine, bine, iau eu blestematul ăsta de câine. Însă numai pentru câteva zile. Iar tu va trebui să-l speli înainte să-l iau acasă.

Făcu semn cu degetul spre Annika, iar aceasta păru să răsuflă ușurată.

— Nicio problemă, îi fac eu baie aici, la secție, spuse ea, plină de zel.

Apoi adăugă:

— Mulțumesc mult de tot, Bertil.

Mellberg mormăi.

— Dar bagă de seamă, data viitoare când mai văd câinele ăsta, să fie curat ca lacrima! Altminteri nu pune piciorul în casa mea!

Călcă apăsător și nervos de-a lungul coridorului, apoi trânti ușa biroului în urma sa. Annika și Paula își zâmbiră reciproc. Câinele scheună și dădu bucuros din coadă, lovind podeaua.

*

— Să ai o zi bună, spuse Erica, făcându-i Maiei cu mâna, însă aceasta își ignoră mama.

Fetița stătea jos, pe podea, în fața televizorului, uitându-se la emisiunea pentru copii *Teletubbies*.

— O să ne simțim bine împreună, zise Patrik, sărutând-o pe Erica. Eu și domnișoara asta mică vom fi în regulă în următoarele luni.

— O zici de parcă aş pleca peste mări și țări, spuse Erica, râzând. Însă voi coborî la parter ca să luăm prânzul.

— Crezi că va da rezultate? Să lucrezi acasă?

— Putem măcar să încercăm. Prefă-te doar că nu sunt aici.

— Nicio problemă. De îndată ce închizi ușa camerei tale de lucru, vei înceta să mai exiști pentru mine, spuse Patrik, făcându-i cu ochiul.

— Hmm! Ei bine, vom vedea noi, răspuse Erica, îndreptându-se către etaj. Însă va merita; decât să închiriez un birou...

Intră în camera sa de lucru și închise ușa, cu îndoială în suflet. De-a lungul celor douăsprezece luni petrecute acasă, îngrijind-o pe Maia, râvnise la ziua când avea să-i poată preda ștafeta lui Patrik, pentru a se putea dedica iar unor chestiuni serioase. Se săturase până peste cap de terenuri de joacă, gropi cu nisip și programe TV destinate copiilor. Încropitul unei plăcinte de nisip perfecte nu prea se cataloga drept stimulare intelectuală și, indiferent cât de mult își iubea fiica, simțea că ar fi luat-o razna dacă ar fi fost nevoită să mai îngâne un cântecel pentru copii. Venise acum rândul lui Patrik să se îngrijească de odraslă.

Cu un oarecare sentiment de venerație, Erica se așeză în fața computerului, apăsă butonul „On” și ascultă

cu plăcere familiara melodie de pornire. În luna februarie avea termenul-limită pentru noul ei volum din seria de cărți polițiste inspirate din cazuri reale, însă Erica izbutise deja să facă niște cercetări pe timpul verii, drept urmare se simțea pregătită să înceapă. Deschise documentul Word pe care-l intitulase „Elias”, după numele primei victime a ucigașului, apoi își așeză degetele deasupra tastaturii. Fu întreruptă de un ciocănit discret în ușă.

— Scuze că te deranjez...

Patrik deschise ușa, privind-o pe Erica dindărătul clăii de păr ce-i acoperea fruntea.

— ... mă întrebam unde anume ai pus costumașul cu fermoar al Maiei.

— În uscător.

Patrik scutură din cap și închise ușa.

Din nou, Erica își așeză degetele deasupra tastaturii și inspiră adânc. Urmă o nouă bătaie în ușă.

— Îmi cer scuze, promit să te las în pace, trebuie doar să întreb ce fel de haine ar trebui să poarte Maia astăzi. E foarte răcoros afară, însă ei mereu i se face cald și poate răci...

Patrik zâmbi mânzește.

— N-are nevoie decât de o cămășuță subțire și niște pantaloni pe sub costumașul cu fermoar. Și în mod normal poartă fesul subțire, din bumbac.

— Mulțumesc, zise Patrik și închise din nou ușa.

Erica se afla pe punctul de a scrie cea dintâi propoziție, când auzi plânsete de la parter. Acestea sporiră în intensitate, iar după ce le ascultă vreo două minute, Erica împinse scaunul și coborî.

— Să-ți dau o mână de ajutor. Încercările de-a o îmbrăca sunt fără speranță.